

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel XIX

~/ hjertet af en af Frankrigs sydligste provinser og på toppen af en smal bjergryg, høje græsser skilte sig for at tilbyde en hare, der hoppede ind i en månebelyst lysning. Det vagtsomme dyr inspicerede en åben bakke med spidse ører og en sitrende snude; og da det krøb fremad, pludselig frøs den som sten, med hovedet på skrå og et enkelt, glasagtigt, sort øje rettet mod himlen. Det forstenede dyr stirrede på det, der kunne have lignet en enkelt flyvende prik – en svævende silhuet, der drev mod stjernerne. Kaninen sad ubevægelig under dens opfattede rovfugl.

Alligevel havde det højtflyvende objekt ringe lighed med nogen fugl, bortset fra dets udbredte vinger; og et trænet øje ville korrekt kunne opfatte dets form som en flyvende mand. Pludselig snurrede den forskrækkede hare rundt og fløj ind i de lange skygger, hvorfra den kom frem. Og i den tilsyneladende sikkerhed af krat og dybe skygger skilte en spøgelsesagtig grønlig hånd krattet og fangede den pryglende hare. Knogler sprang, og en ny stilhed sænkede sig over den græsklædte bakke.

Lazarus svævede højt over bjergryggen og svævede mod en stjernespækket himmel, og fortsatte fremad. Vinden stønnede med den rytmiske rullen af hans vinger. Flyvende mod

Frankrigs sydligste kystlinje, og fra Lazarus' høje udsigtspunkt så han de månebelyste lande vælte ud fra en buet horisont som en sublim skriftrulle, der langsomt ufoldede alle facetter af Skabelsen. Til venstre for ham glødede en række lave bakker i gyldne nuancer og definerede skarpt jordens østlige kant. Til højre for ham og under en svovlholdig halvmåne blandede det bølgende terræn sig med en utydelig vestlig horisont, der syntes at flyde som kviksølv og smelte sammen til en diset himmel.

Lazarus havde for længst forladt Rhône-flodens snoede løb, og nu fløj han stik sydpå over et spredt landskab med nøgne bakker og brudte skove. Under ham skar snoede vandløb gennem hele terrænet, og i massevis kunne de have lignet sorte, vandrende dolkar, der skæmmede jordens overflade. Klynger af små bygninger rullede ind i syne – stråtagsbygninger placeret langs flodbredderne, hvilket tilsammen antydede tilstedeværelsen af maleriske fiskerlandsbyer. Mellem dem var landveje som jordårer, der spredte sig og forsvandt gennem skyggefulde skove og dale langs bakkernes fod.

I modsætning til de snoede stier på vejene og vandløbene nedenfor ham, som alle syntes at være kompromitterede i det ujævne terræn, valgte Lazarus en bevidst kurs og trodsede vedvarende sidevind og nedadgående vinde. Han banede en sti, lige og smal, strengt mod syd. Han bemærkede dog næppe det bølgende jordhav under sig. I vindens uforanderlige stønnen og under den konstante vingeslag kunne Lazarus have fløjet i blinde, da det meste af hans fokus lå indad – hans opmærksomhed var indstillet på et uroligt sind.

Måske kun engle kunne have fundet et sådant mirakel eller en metode til, hvordan et hjerte så tungt som hans overhovedet kunne forblive i vejret, selv om det kunne omkranse stjernerne og ikke styrte ned på jorden fra tyngdekraften i sin egen knuste tilstand. Lazarus' sind fyldtes med fjerne minder fra svundne dage. Og med hans mindste perfekte erindring om dem, syntes minderne at hobe sig sammen som en bunke sten, der svulmede op til et bjerg og begravede ethvert spor af, hvad han rent huskede sig selv at være. Uden de trøstende begrænsninger af katakomberne; uden hans tunnelpligter; uden Ivan og Odino til at trøste ham; selv uden Clodius og Greville til at skælde ham ud – uden hans bekymrende ansigtsmaske græd Lazarus. Han kunne ikke længere benægte den foruroligende del af ham, som engang blot var en klynkende hvisken skjult i hans hjertes dybeste afkroge, da den endelig var vokset til at røre sig stærkt i hans bryst. Det var ikke længere en nagende smerte, men måske en vågen og en skrigende bevidsthed, der krævede hans opmærksomhed. Ja, den generende hvisken svulmede op i pinens hyl og afslørede sig fuldstændigt som en bekræftelse på, at den mest elskede del af Lazarus virkelig var omkommet den forfærdelige aften, da han blev tvunget til at forlade klosteret. Og selvom stemmen i hans hjerte var hans, alene; det var bestemt

fostret af den blasfemiske og morderiske fisker; de grådige, stridende herrer, D'Alcicourt og Hugon; den kolde og afskyelige kaptajn Bourne; og mest af alt, hans fuldstændig ugudelige mor, som var dem alle og mere til. Og for Lazarus syntes de bitre minder om dem at fortære enhver perfekt og hjertevarmende erindring – enhver glædelig og naiv drøm om en tidligere og perfekt verden, som han havde oplevet før sin udvisning fra den trøstende skød i sine tidligere katakomberkvarterer .

Men selvom sorgen nogle gange kan overgive Ånden, genvinder fornuften uvægerligt ofte det, der var tabt indeni. Lazarus lukkede et uroligt hjerte og åbnede hans sind for mere meningsfulde overvejelser og beregninger: han fløj – over Sydfrankrig – på vej til Italien. Og det, han engang naivt troede var et højst uopnåeligt mål: at flyve et sted hen og hente en munk, var i virkeligheden en ganske rimelig bedrift, da han nu gjorde netop *det*. Han overvejede, hvad der umiddelbart kunne ske, efter at han vendte tilbage til klosteret med munk Salvatino. Ak, da kaptajnen havde afsløret sit sande jeg som, blot en grotesk skjult i væbnerklæder , var han godt klar over, at hans liv ville følge en anden kurs, end han tidligere havde forestillet sig. Ud fra denne ene vending af begivenhederne forstod han med god grund, at klostermunkene ikke kunne acceptere ham i deres hellige fold som munk. Han var overbevist om, at de ikke længere ville tillade ham at leve og tjene i deres hjord som en mand af klæde. Han var sikker på, at de aldrig ville igen...

ære ham som Lazarus, klosterets betroede katakombervæbner, men håne ham som et grimt og ugudeligt vinget bæst. Han vidste utvetydigt, at han ikke ville finde sin plads i bønnen, i helligdommen, men oven på den, i stenen. Alligevel genbereggede han sine muligheder blot for at nå frem til det samme urokkelige resultat: at forblive standhaftig i sit løfte om at hente munken. "Og hvis der med sandsynlighed kunne udledes en rest af godhed af det," tænkte han , "så kunne klostermunkene måske se ud over hans uoverensstemmelser og bestemme ham for at være mere menneske end dyr."

Ikke desto mindre virkede det usandsynligt for Lazarus, at nogen grad af overvejelse ville ændre øjeblikket til det bedre. Tiden vendte sig over den rullende jord, og med vægten af en åben Portsten hvilende lige på hans skuldre, fortsatte Lazarus fremad over Sydfrankrig. Sved fra hans vinger glimtede i måneskinnet, og; som Natten skred frem, og han holdt fast i sin kurs og fart, selv mens han drev tættere på jorden. Som en massiv flagermus fløj han hen over trætoppene og hvirvlede dens blade med viftende vinger. Han fløj videre og bevægede sine vinger efter sine åndedrag – tryk og løft, ind og ud. Tiden vendte igen, da en flok måger samledes ved siden af ham. Flere hvilende måger brød ud mod himlen for at forfølge dem. Fuglene samledes i en voksende sværm, og til sidst dannede hundredvis af dem en enorm flok, der næsten opslugte Lazarus. H

klatrede højere op for at undslippe dem, men de fulgte efter. Han dykkede; krængede til venstre; rullede til højre. Alligevel reagerede de præcis med de samme luftmanøvrer. Han satte sig på niveau og søgte mod horisonten, men fandt kun en hvid mur af virvlende halefjer. Og under ham druknede jordens overflade i et bølgende hav af hvide vinger.

Lazarus slog efter dem og råbte: "Forsvind nu!" De skreg ad ham, som om hans frække kommando krævede masseprotester.

"Gå til side!" råbte han. De skræppede og kom yderligere tættere på hinanden, mens de kvalte ham som hundrede kyllinger, der klamrer sig til en mågemor.

"Jeg kan ikke se!"

Flokken svarede blot med snakken.

"Jeg er ikke en fugl!"

Mågerne klagede som én.

"Det er jeg ikke!"

De genlød af en byge af skarpe svar.

Lazarus pustede og overgav sig til dem, idet han tænkte på, at selvom han fløj blindt iblandt dem gjorde han stadig fremskridt. Desuden forekom det ham, at flokken udviste en skarp sans for rum, da ingen af dem syntes at hindre den andens vingeslag, eller hans egne for den sags skyld. Alligevel var der endnu mere ved dem, da Lazarus fandt sig selv tiltrukket af deres måbende, mørke øjne. På overfladen syntes de at dele den samme vilde intensitet. Han stirrede dybt ind i dem – endnu dybere end han engang så ind i øjnene på Mountain Mouths hunde, og han fandt – absolut ingenting. Og

Det var måske tomheden i dem, der fik Lazarus til at fnise. De intetanende måger nynnede med hans fnisen.

Lazarus fniste, og de klukkede med ham. Og jo højere han lo, desto højere lo han. svarede de indtil; til sidst blev Lazarus trukket ind i kramper og gråd. Sandelig, han kendte kimen til sin munterhed og morede sig åbenlyst med den. Mågernes åbenlyse blikke var lige så brede og tomme som Mountain Mouths flagermus – de havde det samme gab som rottens, som Broder Clodius jagtede gennem klosterkatakomberne – og måske afspejlede de det samme gab som broderen selv, da Lazarus tømte vaskespanden over sine sandaler. Alt i alt, både erindrede og virkelige, deres blikke syntes at formidle til Lazarus de samtidige, men uharmoniske tilstande af determinisme og uvidenhed. Havde han ikke i starten fundet humorens frø i deres store, kolde blikke, kunne han have fundet sig selv i en sådan spænding ved at flyve blandt en sådan flok af hule, brændende øjne. Ikke desto mindre, mens han fortsatte, indledte han en intim dialog med sin følgesvende flok og fortalte den om hemmeligheder, som måger umuligt kunne gentage eller forstå. Ha

delte med fuglene, sandheder som han kun havde indrømmet for flagermusene i Mountain Mouth. De var sandelig ret nysgerrige og modtagelige for Lazarus – alle var de intenst interesserede med hans fortsatte tale. Og lejlighedsvis brød de ud i et fælles skrig, skrål, eller kurre, som for at formidle en almindelig mening eller modsigelse.

Til sidst syntes mågerne dog at blive trætte af hans selskab og forsvandt. Flokken blev tyndere, og lyset fra nattehimmelen oplyste de virvlende vinger. Endnu flere af dem faldt væk og spredte sig i hobetal for at blotlægge den bølgende jord under Lazarus' fødder. Den resterende flok eksploderede pludselig og efterlod Lazarus alene. Og med mågemuren foran ham væk, fandt hans øjne en uventet og vidt anderledes sydlig horisont end han sidst huskede; da han så dens nye form som intet mindre end et panoramisk rædselslandskab. Han lænede sig tilbage, slog med vingerne og fik sig pludselig til at svæve på plads. Han trådte gennem luften og følte sig unaturligt tung. Det var som om hans livsblod blev drænet fra hans årer - som om selve hans knogler fik en tyngde af sten. Og i det foruroligende øjeblik, mens Lazarus troede at opleve jordens fulde trækraft, absorberede han den enorme mængde af det tilsyneladende uforklarlige skue foran. Hele jordens overflade syntes at overgive sig til en enorm sort glasplade, der næsten skyllede verden ud i glemsel. Det var et ærefrygtindgydende skue af tilsyneladende og uendelig tomhed, som kun Noah kunne have kendt.

Ud fra sine ovenliggende erindringer om klosterkortene og den målte afstand, han fløj, vidste Lazarus, at han siden var ankommet til Leon-bugten; han havde dog aldrig forestillet sig, at dens krop ville være så massiv og vidtstrakt som løven i et hav, som den nu så ud til. Nye bekymringer bryggede på. Han trak skuldrene tilbage og dykkede ned i en spiral, mens han fulgte sine fjerede venner tilbage til en række kystklipper, der delte land og hav. Han tændte tænderne blandt de jordstødte fugle og satte sig på toppen af en bred og vejrbidt plade. Mågerne klagede og slog med vingerne. De hakkede i hans støvler, måske i den tro, at han var kommet for at stjæle det strandede kadaver af en huløjet fisk, som de bevogtede. Lazarus satte sig på hug og lagde trætte arme over knæene. Svedperler løb hen over ham og vinklede bagud med den indlandsvind. Hans vinger spredte sig løst bag ham, og han åndede tungt og lignede en overophedet fugl. Der, på et lavt stenplateau, samlede han sig. Han så de oprørende tidevand bølge mellem klipperne, mens de sprøjtede ham med en brak tåge. Han studerede vandkanten, hvor et tæppe af havskum steg og faldt over hver ny bølge. I nærheden red en del af et krabbeskjold oven på et stykke fanget drivtømmer, der hastigt vuggede mellem et smalt område af kampesten. Mod kampestenene rullede tætte algetråde som én i vandstrømmene. Ved siden af Lazarus havde mågerne endelig rettet deres opmærksomhed mod sig selv og spærrede over fiskekrop. Og mens den kølige brise fra bugten blæste hans fugtige vinger tørre, lukkede Lazarus øjnene og

brændt ind i evig erindring, de nyligt oplevede lyde og lugte af en ocean.

Inden i ham voksede den engang ulmende bekymring til en nagende proteststemme, der kværnede i takt med det sorte vand under hans støvler. Han tjekkede igen sin hukommelse om klosterkortene og huskede, at han på sin planlagte rejse for at hente munken skulle begive sig ud på en aftensejls over Leonbugten og ankomme til Korsika, hvor han igen ville søge ly for dagens lys. Og i starten virkede bedriften ret opnåelig, da han vidste, at han kunne flyve distancen. Ikke desto mindre fik synet af havet fra en højde så stor som et fugleperspektiv, hvor han var vidne til dets fremtoning, så storslået og utroligt uhyrlig, at det kunne opsluge hver eneste jordiske detalje i hvad der syntes at være en let strækning ud i uendeligheden, bedriften til at virke mere utænkelig end opnåelig. Ja, den nagende stemme klagede med god grund, da den nu afslørede for Lazarus den foruroligende forestilling om, at hans krydsning af et hav ikke blot var en flyvebedrift, som han var så afhængig af for at overleve. Stemmen vidste trods alt, at Lazarus kunne flyve en hel aften; han kunne dog ikke svømme, ikke engang et øjeblik.

Lazarus vippede sig frem, knælede og sank tilbage på hælene. Han kiggede forbi bølgerne og inspicerede en mørk havhorisont, der syntes at smelte sammen med en dunkel himmel. Det vidtstrakte, sorte havlandskab havde alle tegn på en bundløs og grænseløs afgrund, og han overvejede, at selv skyerne måske ikke ville være i stand til at krydse et så stort tomrum. Han vendte sin opmærksomhed mod den sydvestlige himmel, hvor hedelyn blafrede i det fjerne. Så sukkede han og stod tilbage, mens han sagde dystert farvel til mågerne. Han folde vinger, lettede, cirklede én gang og satte kursen mod øst, vendte ryggen til en omgivende måne.

Resten af aftenen og et godt stykke ind i den tidlige morgen fulgte Lazarus den sydlige Frankrigs kystlinje. Med klosterkortene indgraveret i hans erindring tjente de til at lede ham mod den østlige havneby Marseille. Han holdt havet til højre for sig og landet til venstre for sig, selv da en konstant sydlig sidevind syntes at være fast besluttet på at skubbe ham ud til et ildevarslende hav. Og for Lazarus forekom havet sig mere og mere som en helvedes kløft – et stort sort hul, der var sultent – der hånede ham og udfordrede ham til at krydse den. På længde svækkedes sidevinden og døde ud, før en brak brise blæste ind over landet for at modvirke den. De stridende vinde havde imidlertid allerede sat hårdt på hans vinger, og Lazarus vendte sin opmærksomhed mod jorden, hvor han måske kunne finde passende ly mod dagens første stråler.

Stadig langt fra Marseille, kom Lazarus ned til en malerisk havneby og gik i en cirkel

gradvist bredere over stråtage, indtil han, i den mere afsidesliggende østlige udkant af byen, fandt de tilsyneladende ruiner af en tidligere katedral, beliggende på toppen af en bred og klippefyldt bakke. Ved nærmere eftersyn så han alt, hvad der var tilbage af den høje og tagløse bygning, med afbrændte og delvist nedfaldne mure, der omsluttede et blotlagt stengulv. Alligevel opdagede han, at der var mere ved det tilsyneladende døde tilbedelsessted. Indesluttet i sine smuldrende fæstningsværker stod en malerisk bygning, der mindede meget om en nybygget kirke, oven på en del af dens gulvsten. Den nyere kirke var udelukkende af træ, bortset fra en ydre stenmur, som den delte med den gamle katedral. Alt i alt kunne den tilsyneladende træplette have haft et symbolsk skin af et forårsklart frø fanget i skødet af en vinterramt blomst. Og bortset fra en knoglebærende hund, der haltede gennem en vidtstrakt kirkegård, der gjorde krav på den østlige side af den brede bakke, fandt Lazarus ruinernes umiddelbare område næsten dødt.

Han satte sig ned inden for ruinernes ødelagte mure og plantede sine støvler blidt oven på ukrudtsbeklædte fliser. Lazarus krympede sig og foldede forsigtigt sine slidte vinger, før han gled ind i de mørkere skygger. Han nåede knap nok den rudimentære kirke, før han så dens høje og smalle vinduer og indså, at bygningen var fuldstændig utilstrækkelig til det ly, han søgte. Lazarus vendte sig væk og trådte gennem en sprække i den gamle mur. Så, uden for ruinerne, fulgte han murens længde, gennem nedfaldne mursten og høje ukrudtsplanter, indtil han rundede dens ydre hjørne og fandt, inde i ukrudtet og overgroet med slyngplanter, en stor og smal opbevaringscontainer. Den højere bagside af Hældningskassen stod plant op ad den gamle tempelmur. Dens nederste forside vendte mod den vigende bakke af overfyldte og forfaldne gravsten. Lazarus ryddede ukrudtet væk, løftede kassens forvitrede låg og kiggede ind. Bortset fra et par knækkede værktøjshåndtag, adskillige tørrådne hampesække og spredte klumper af tørret mudder, virkede interiøret rummeligt nok til hans planlagte korte ophold. Han gled ind i kassen, lukkede låget, blandede sine ejendele og lukkede øjnene for den kommende daggy af en ny dag. Og Tiden vendte tilbage til hans drømmeverden.

Kassen var ganske vist solidt konstrueret med solide vægge og et plant låg, der beskyttede Lazarus mod det skarpe dagslys. Men selvom held og lykke ofte kræver en pris for udførte tjenester, kunne den samme kasse, der holdt Lazarus i live, nemt have tjent som hans kiste. Hvis den følgende dags himmel havde været fri for skyer, ville han helt sikkert være omkommet. Morgensolen bagte kisten og vækkede Lazarus til at overveje sin umiddelbare skæbne. Han smed rundt i den kvælende skraldespand og kæmpede for at indånde den mugne og ophedede luft indeni. Og i sin uundgåelige situation havde han rigelig tid til at reflektere over en meget alvorlig fejltagelse: Han lagde sig til hvile i en trækasse, der vendte direkte mod øst. Alligevel, Solen steg op på himlen som en rasende ildgud, der ledte nedenunder sig selv efter alt

så den kunne fortære og forsvinde.

Ved middagstid led Lazarus af kvaler, der bedst kunne findes mellem vaklende kvalme og en forfærdelig selverkendelse. Gentagne gange genlød fiskerens råb i hans ører: "LAZARUS, ÅBN DØREN! FOR GUDS SKYLD!"

Han drev ind og ud af bevidsthed, hans sind delt, hans krop ramt. Som et svingende torturpendul fortsatte den forfærdelige begivenhed – ind og ud, ind og ud. Som et urværk, med alle hans mentale spiraler ind i glemsel, vækkede hans krop ham til endnu større smerter. Og i de mest forpinte øjeblikke af bevidsthed, hvor smerten måske var blevet så stor, at den kunne håne hans egen dødeligheds skrøbelighed, kunne Lazarus kun gribe fat i sin fars bønnekors med rystende hænder og trygle om endnu en ubevidst besværgelse. Alligevel faldt ingen nåde over ham - intet faldt, bortset fra den fortsatte brænden af en ubarmhjertig sol.

Lazarus følte sig døden nær, før solen begyndte sin vestlige nedgang. Lange skygger fra katedralruinerne sneg sig endelig hen over skraldespanden. Den brændende luft i kassen littede, da skumringen malede skyerne med rødlige nuancer; og Lazarus kom først ud af sine svimlende drømme, da den dybeste tusmørke lagde sig over himlen. Den kølige glød fra en million stjerner og et måneskrå beroligede landet. Lazarus lå gispende oven på gennemblødte juteposer. Hans hoved vaklede med en ringende lyd, som nu syntes sammenflettet med utydelige stemmer. Til sidst forsvandt ringen for hans ører, selvom stemmerne fortsatte, og da Delirium og Virkelighed endelig havde adskilt sig i hans sind, opfattede han stemmerne som tilhørende en bemærkelsesværdig ophedet samtale. Han rullede om på siden, løftede hånden, gled fingrene mellem skraldespandens låg og ramme; og med låget på klem strømmede en bølge af kølig luft over ham. Han lå stille med et spids øre for at høre mere af den igangværende udveksling. Stemmerne syntes at nå ham langvejs fra, måske stammede de fra den brede bakke og dybt inde på kirkegården. Og der var noget mærkeligt ved samtalen – uanset hvor uklar eller usammenhængende den var – som bekymring.

Han lyttede intenst, mens en mandig stemme tryglede højt: "Hør mig! Et øjeblik mere, jeg beder dig!" En dvælende pause fulgte.

"Et øjeblik mere skal du have. Skynd dig, din afsked." Det unaturlige svar, beslægtet med Lucifaels stemme, der taler med mange kvinders synkroniserede stemmer på én gang. Alligevel virkede denne overjordiske stemme markant anderledes – måske mere blid og raffineret, men alligevel streng og passende – idet den døde hen i omvendte ekkolignende kald.

Lazarus spændte sig; hans åndedræt blev hurtigere. Hvis det hjemsøgende svar ikke havde været så tonalt dybt og flettet med maskuline stemmer, kunne udtalelsen være kommet fra Lucifael,

sig selv. Men ordene var ikke hendes; kun ligesom hendes. Lazarus løftede låget endnu højere og kiggede ind i den måneoplyste kirkegård.

"Alene, hvis jeg må?" tryglede den bedende stemme.

Hvortil englernes stemme svarede: "Tøv ikke for længe."

Lysflimmer oplyste raslende blade og ukrudt. I et døende vindstød sænkede et nyt mørke og stilhed sig over kirkegården.

Lazarus' pupiller svulmede op. Han gennemsøgte området, før han gled ud af opbevaringsbeholderen. Han så op mod himlen, som kaldte på ham til flugt; dog stod han jordnær af den overvældende nysgerrighed, der plagede ham: den unaturlige, men velkendte stemme, der mindede om melodien, men var ulig hans mors tone. I samme øjeblik huskede Lazarus ligeledes sin fars ord, der advarede ham om at holde sig væk fra den farlige Beniontunnel; men alligevel erkendte han også, at hvis han ikke havde vovet sig ned ad den forbudte tunnel, ville han ikke have lært om engleskriften eller Naramsin-skriftrullerne. Og dermed ville han ikke have fået den dyrebare viden om sig selv, sin oprindelse eller sine Eljo-bekendte. Faktisk kunne han ikke let vende sig væk fra kirkegården og dens ukendte stemme fra mange, når endnu mere af den samme usædvanlige viden kun kunne ligge fodtrin væk.

Under et mørkes dække sneg han sig ned ad bjergsiden og forbeholdt sin tilstedeværelse kun til de mørkeste skygger. Ingen sprøde kviste eller løse sten trampede han, mens han lydløst gik gennem uglejede grave. Han snoede en uregelmæssig og snigende sti mod hjertet af kirkegården og til en skyggefuld lund af gamle egetræer, hvor han så en æterisk, grønlig glød, der viste sig klart blandt krattet. Da han nærmede sig træerne bag en lav bakke, hørte han tydeligt den ubrudte mumlen af den samme mandige stemme, der engang bønfuldt den anden stemme-af-mange-mænd. Som et spørgelse steg Lazarus op på bagsiden af volden, med ørerne rankede og indstillet på den højtidelige stemme, der hviskede: "Skulle hele jorden forgå, vil jeg forblive hos dig, min elskede. Ak, den gode engel ved nu, hvornår og hvor han skal finde mig; og jeg kan ikke længere vise mig frem, rutinemæssigt som før. Han er blevet klogere på vores årssage. Alligevel giver jeg dig mit ord, helt og evigt, at jeg skal holde ud og sejre. Lige så trofast som mit hjerte er, skal jeg genbesøge dig desto mere, dog med frisk diskretion og rutine uden at vide det. Du er min gave fra himlen, min kærlighed og den eneste himmel, jeg ønsker at kende."

Lazarus skilte ukrudtet og krøb sammen, da han nærmede sig en smuldret gravsten. Han kiggede forbi stenene, og en grønlig glød badede hans ansigt og snævrede hans pupiller ind.

nålehuller, mens han stirrede på et tilsyneladende usædvanligt skue. Foran ham knælede et spørgelsesagtigt billede af en mand ved foden af et par markerede grave med ryggen til ham. De to grave lå indesluttet i en større stenbevokset grund af tilgroet ukrudt. Den steg op af ukrudtet og midt imellem de to gravsten bar en meget højere, men smallere og mere udsmykket udskåret stensøjle indgravninger af måske et familievåben, med det lodret indgraverede navn fremtrædende og firkantet nedenunder: *~M EDICC I~*. Lazarus lænede sig ind i gravstenens skygger, mens Spøgelset rejste sig, vendte sig og scannede grunden. Så så Lazarus det hele.

Ansigtet var en ung og flot mand – måske midaldrende – med skulderlangt hår og et korttrimmet, kantet skæg, der fulgte en firkantet kæbelinje; Spøgelset var klædt i distingveret form, en fuld kappe draperet over et nyt tøj, og dets skulderkåbe var løst samlet som et gardin mod toppen af dets høje snørestøvler. Gennem Lazarus' guddommeligt forstærkede opfattelsesevne, mens han kiggede ind i nattens mørke, og stadig dybere ud over dens grænser, og endnu dybere, gennem det evigt hvirvlende ibenholt Tåger fra det æteriske og mystiske rige af hjemsøgte og ånder, vandrende ånder og vildfarne sjæle, fremstod hvert facet af Spøgelsets ansigt lige så skinnende og gennemskinneligt som resten af dets grønlige og glødende form.

Lazarus trådte ind i lysningen og råbte til åbenbaringen: "Hilsner, herre!"

Ånden vendte sig delvist om og frøs kortvarigt til, med et nedadvendt blik, som om den overvejede en uventet introduktion. Så vendte den sig og vendte sig mod Lazarus. Den gennemsigtige mand rørte ved hans bryst og spurgte: "Taler du til mig?"

"Det gør jeg," svarede Lazarus med et indbydende smil og et kort buk.

"Kan du se mig? Og høre mig?" spurgte Spøgelset vantrø.

Lazarus nikkede. „Det kan jeg.“ Han gik frem og stoppede.

"Jeg har aldrig set sådan en dig. Hvilken slags djævel er du?"

Lazarus' smil vaklede. "Jeg er ikke en djævel – jeg er en flyvende mand. Jeg er Lazarus Gogu."

Spøgelset strøg sig over hagen og studerede Lazarus. "Det påstår du også." Så rystede det på hovedet i tilsyneladende vantrø og tilføjede: "Men jeg fornemmer ingenting ved dig – slet ingenting ."

Lazarus mistede fuldstændig sit smil. Han tog en hurtig indånding og irettesatte spørgelset. "Og siden jeg kan se gravstenen lige bag dig, tydeligt gennem dig selv, ser det også ud til, at der er lidt af dig."

Mandens ansigt kneb læberne sammen og indrømmede påstanden med kun et højtideligt nik.

"Er du en Ånd; en slags sjæl?" spurgte Lazarus i et forsøg på at afspore uenigheden.

Åbenbaringen præsenterede sig med åbne arme og sagde: "Som du siden har forstået, er jeg det." Lige så brat sænkede spøgelsesarmene og informerede ham koldt: "Og hvis du er i ledtog med Helvede, kunne du måske informere dine ældste og øverste håndlangere om, at denne sjæl allerede er gjort krav på og i øjeblikket er i Himmels ventende selskab." eskortere."

Lazarus forsvarede sig standhaftigt. "Jeg er hverken i ledtog med Helvede, og jeg forsøger heller ikke at konspirere mod Herren Gud, den Almægtige."

Spøgelsesarmene granskede ham med et snævert blik, før det spurgte: "Så er du måske i ledtog med Himlen?" Ånden nikkede i selvtilfredshed. "Hvis det er tilfældet, så burde du allerede vide, at jeg bad om et øjeblik alene for at vise min sidste respekt. Men her er du. Hvorfor skal du se mig i hemmelighed, for at du ikke skal tro, at jeg flygter?" Åbenbaringen lagde hovedet på skrå, da et pludseligt udtryk af forvirring faldt over dens ansigt. "Og hvad slags gudfrygtig tjener er du - en som jeg aldrig før har kendt - som præsenterer sig i form af en dæmon og henvender sig til en vildfarende ånd med venlig respekt, men som hverken er djævel eller engel?"

"Jeg er blot Lazarus, og jeg ser dig ikke," sagde Eljo. "Tilgiv min indblanding, hvis du må. Jeg hvilede bare, bare der," tilbød Lazarus og pegede op ad bakken og hen imod katedralruinerne, mens han fortsatte sin bekendelse, "da jeg hørte stemmen fra - stemmen fra mange mænd, der talte som én. Så så jeg en glød blandt gravstenene og fulgte din stemme. Jeg mente ikke ondt med det."

Et nyt udtryk af tvivl spredte sig i Spøgelsesarmenes ansigt. "Hvilede du? På en gravplads? Blandt de døde?" Spøgelsesarmene krydsede armene, nikkede og spurgte yderligere. "Og hvorfor fandt du hvile på netop denne kirkegård?" "Jeg fandt det bare i forbifarten. Jeg var træt. Jeg rejser til Italien."

Uoverbevist svarede Åbenbaringen: "Og jeg er kaldet til at rejse til Himlen. Jeg ville ikke blive så frygtelig forskrækket over at opdage, at min mistroiske eskorte våger over mig - og dig - i dette øjeblik, i tilfælde af at jeg forsøger at flygte eller blive Helvedes fange. Hvad siger du til det?" Spøgelsesarmene vendte ryggen til ham og vendte sig mod graven, helt mens han kiggede over skulderen, som om han forventede et svar.

Men Lazarus vendte sig bort og ville gå, idet han gik med de sidste ord: "Jeg burde ønske dig god bedring; men i lyset af en sådan guddommelig velsignelse, der er skænket dig, med dit kald..." til Himlen, jeg kan ikke tilbyde dig en større velsignelse. Jeg er glad for at have kendt dig, hvis bare

kort. Tilgiv mig og god aften, hr..”

Lazarus trådte ind i mørket og gik hen mod volden, da spøgelse brølede: "En velsignelse skænket?"

Han stoppede, vendte sig og spurgte Ånden: "Er du ikke glad for at være videre?" "Sandelig ikke!" udbrød spøgelse. Det pustede og mumlede, "Det er en frygtelig ting." Lazarus trak sig tilbage fra ukrudtet og undveg en grav. Han vendte tilbage, nu forvirret, og spurgte spøgelse: "Hvordan kan himlen være en frygtelig ting?" Spøgelse kastede et blik på graven, før det nærmede sig Lazarus med et ansigt, der tilsyneladende var fyldt med følelser. Det stoppede foran Lazarus og kiggede i hans øjne. "Fordi jeg fik Himlen, og min kære Sophia ikke." Spøgelse rystede på hovedet. "I over to I hundrede år har jeg kæmpet mod englens vilje og evner for at forblive – for at strejfe rundt i verden som en fortabt sjæl, så de sidste minder om min kone forbliver levende – i mig. Jeg har ikke til hensigt at gå med denne engel. Jeg er kun kommet for at vise min kære Sophia respekt endnu engang – det er hendes fødselsdag. Englen ved, at han skal finde mig her hvert år og venter på min religiøse tilbagevenden. Og hvert år genoplever vi det samme møde: Jeg kommer, hun fanger mig, jeg viser min respekt, mens englen venter, og så flygter jeg endnu engang. Jeg tror, det kan være mere af medlidenhed end af dumhed, at hun aldrig har forfulgt hende; selvom hun måske en dag – eller endda nu. Jeg ville igen slippe væk, omgående." Den hule mand kiggede væk og stirrede gennem træerne, mod katedralruinerne, hvor han vidste, at den ventende engel var.

Lazarus fulgte spøgelsesens blik. Så sagde han: "Det er jeg ked af at høre." De stod i tavshed og kiggede på tempelruinerne.

Spøgelse kiggede tilbage på ham og sukkede. "Det er mig, der må bede om forladelse. Jeg har uretmæssigt mistænkte dig for at være en bærer af ond vilje; og jeg har ingen steder at tynde dig med mine sorger." Ånden tog en hurtig indånding, nikkede og lagde et høfligt smil på. Han rakte en indbydende hånd mod gravstenen og sagde: "Må jeg præsentere min frue, Sophia og jeg – vi hviler her."

Spøgelse så direkte på Lazarus, før han kort og præcist bukkede. "Jeg er afdøde Lord Gregorie Medici, tidligere fra Firenze. Det er en fornøjelse at møde dig, Lazarus Gogu."

Lazarus smilede og gengældte bukningen. "Deres Nåde, æren er sandelig min." "Så hvad fører Dem til Italien, unge herre?" Medicis spøgelse puffede sin kappe og lænede sig rundt for at inspicere Lazarus' sammenfoldede vinger.

Lazarus svarede forsigtigt: "Jeg må finde en mand og ledsage ham tilbage til Frankrig."

"Hvis jeg må spørge, med hvilket formål?"

Lazarus kiggede væk. "Jeg må ikke tale om det; tilgiv mig."

Medicci foldede armene. Hans albuer udvidede kappen, der hang over ham. Han lænede sig frem, smilede og spurgte stille: "Er der nogen hemmelighed, der er så alvorlig, at den ikke tør hviskes?" selv til de døde?"

Lazarus ransagede ham, trak på skuldrene og rystede på hovedet. "Måske ikke." Han afslørede sin mission. "En Portsten er blevet åbnet. Jeg søger en munk i Italien, som kan lukke den."

Medicci trak hagen tilbage, tilsyneladende forvirret, da han spurgte: "Gatestone?"

Lazarus fumlede med en passende forklaring. "Det er en slags segl – en port til – ja, til Helvede."

Medicci spærrede øjnene op. Han scannede hurtigt gravpladserne, måske på udkig efter den gode engel, der ventede, før han lænede sig tættere på Lazarus og hviskede heftigt: "Sig igen – en *port*?"

Lazarus nikkede. Hans øjne gled også hen over grunden, som om han intenst søgte at opdage ethvert tegn på hans mor eller et monster. Så begyndte han at uddybe med en hvisken: "Det er en døråbning til Helvede, der nu står på klem. Jeg svor med løfte at finde munken og rette op på denne uret. Mit ord er et helligt løfte, og jeg vil trofast opfylde denne sidste anmodning, så længe jeg er i stand til det; da selve min tro ikke befaler mig mindre end at se dens opfyldelse - et helligt løfte givet og holdt."

Medicci sprang frem og greb fat i Lazarus' skuldre. "Hvilken slags port? Fortæl om den!"

Lazarus lænede sig væk, men Spøgelsets iskolde greb forblev fast om ham. "Kan ånder krydse den?"

Lazarus betragtede spørgelsens knyttede næve på sin skjorte. Under den krøb en dræbende kulde gennem hans arm, som om hans kød og blod hurtigt kølede ned til benet. Han indrømmede: "Ånder er undsluppet den. Jeg formoder, at de også kunne passere igennem den."

En pludselig desperation overskyggede Mediccis opførsel. Han kastede endnu et vagtsomt glimt over skulderen og strammede grebet. "Du må føre mig til denne Portsten!"

„Jeg må finde munken, som er et andet sted,“ svarede Lazarus bestemt og stirrede på Åndens temmelig stive omfavelse. „Jeg er ikke på vej til Portstenen, som jeg taler om.“

"Så må du jo – først skal du finde din munk i Italien! Derefter skal du ledsage mig til Portstenen, ikke sandt?"

Lazarus kneb kæben sammen. Han kiggede på ruinerne, der stod ud over den brede bakke. "Og hvad med den ventende engel?"

Spøgelset rystede ham. "Hun kan vente et øjeblik mere, som hun trofast gør! Der er ingen tid her! Vi må flygte med det samme!"

Lazarus hærdede panden og rev sig fri af Spøgelsesets aldeles kolde greb.

Medicci gav pludselig sine hænder. "Tilgiv mig, Lazarus; min lidelse overmander mig." Han trådte tilbage, bukkede og spurgte venligt: "Må jeg ledsage dig på din rejse? Jeg vil ikke mangle mere og være en byrde for dig."

Lazarus gned sin arm og varmede den. Han nikkede. "Hvis du ønsker det."

Medicci smilede kort og tryglede ham: "Så beder jeg dig om at tage afsted – i hast."

Lazarus sukkede og indrømmede: "Deres Nåde, jeg er ikke sikker på, at jeg overhovedet kan klare rejsen til Italien og tilbage igen." Han gestikulerede mod tempelruinerne. "Men en engel venter på dig – din himmel er her, mens vi taler." Medicci rystede på hovedet. "Det er længst fra sandheden – hvis du taler sandt, så ligger min Himmel kun hinsides en Portsten," Spøgelset rakte en åben hånd mod nattehimmelen. "Skal vi så afsted nu? Ja?"

Sammen forlod Lazarus og Medicci egetræerne og stormede op i himlen, efterladende et par gamle grave og en intetanende engel.

~*~

Resten af aftenen holdt Lazarus og Medicci en målrettet kurs over det sydøstlige Frankrig og fløj hen over de bølgende bakker i *Massif des Maures*. De gjorde stabil fremgang mod de to kystbyer *Saint Raphael* og *Saint Tropez*, som Lazarus huskede fra klosterkortene. Selvom de udvekslede få ord, undlod de altid at kaste vagtsomme blikke over skuldrene efter tegn på en forfølgende engel eller en flyvende svinedjævel. Selvom de var forskellige i form og udseende, kunne deres vagtsomme opførsel have antydning af en fællesnævner mellem dem – de delte de samme primære bekymringer som jaget bytte.

Det var tidlig morgen, da Lazarus endelig nåede havet. Med rigelig tid til overs drejede han sydpå og fulgte kystlinjen på jagt efter landsbyen *Saint Maxime*, hvor han kunne genfinde sin orientering i forhold til de mange kort i sit sind. Han finkæmmede kystlinjen, indtil han ikke kunne lede længere; og han vidste, at han ikke ville finde landsbyen før solopgang.

Han dykkede og kollapsede ned på en strandstrækning, der omgav en afsidesliggende bugt. Han lå med ansigtet nedad i sandet og gispede, med vingerne udstrakt som en såret fugl. Medicci satte sig ned ved siden af ham. "Hvad er der galt? Er du træt?"

"Jeg kan ikke fortsætte; jeg må spise." stønnede Lazarus og lå stille.

„Åh, *den der!*“ udbrød Medici med et udtryk, der tilsyneladende viste en vellykket erindring, mens han løftede en pegende finger. Han foldede hænderne sammen og gik frem og tilbage omkring Lazarus uden at efterlade et fodspor i sandet. „To hundrede år siden min død havde jeg stort set glemt sultens veer.“ Han knælede ved siden af Lazarus. „Sandelig, du skal spise.“

Lazarus rullede sig sammen i siddende stilling med vingerne dovent udbredt. Han børstede sandet væk fra ansigtet og kiggede op for at finde Medici, der inspicerede en stenet højderyg i udkanten af strandbugten. Den gennemsigtige mand søgte på toppen af højderyggen og syntes at stirre forbi krattet. Lazarus betragtede hans store og fastlåste blik, der syntes at undersøge de fjerneste afstande og måske kigge direkte ind i evigheden. Uden at blinke mumlede spøgelse: "Vent her, unge herre, så skal jeg stille din sult." Og før Lazarus kunne åbne læberne for at tale, var Medicis æteriske ansigt forsvundet.

Medici efterlod Lazarus langt bag sig; og han forsvandt væk fra bugten med en sådan hurtighed, at selv Tiden syntes at forsvinde. Øjeblikkeligt kastede han sig ud på en græsklædt højderyg, hvor han omhyggeligt skilte ukrudtet og rettede et jægerblik mod en kanin, der sad ubevægelig i en lysning. Haren betragtede intenst himlen, som om den var frosset fast under en formodet rovfugl. Pludselig forskrækket styrtede den mod den tilsyneladende sikkerhed af krattet, da Medici fangede haren og brækkede dens hals. I et grønt glimt gennemsøgte spøgelse højderyggen, samlede en bunke brombær og vendte tilbage, hvorfra det kom.

Lazarus stod på havets sand og stirrede på det sted, hvor han sidst havde set Medici. Alligevel var det kun havets bølger, der viste sig. Han vendte sig om og scannede bjergryggen. bugten, før han råbte højt med en skålformet hånd: "Deres Nåde?" Han spidsede ører og lyttede efter lyde i det fjerne krat, måske hørte han kun lydene af klikkende biller og rastløse hvilende fugle. "Lord Medici?" En unaturlig og flygtig knitrende lyd trak hans opmærksomhed bag sig. Han vendte sig, gispede, sprang bagover og faldt ned på sandet. Foran ham stod Medici med en armfuld optændingsbrænde, en slap kanin og et bredt smil.

Medici henvendte sig til Lazarus og henvendte sig tydeligt til ham: "Hvis jeg stadig husker rigtigt, burde denne være meget passende for en mand med din enorme appetit." Han løftede haren og rystede den løst, som for at bestemme dens sande vægt, og tilføjede: "Et fint måltid, ikke sandt?"

Lazarus samlede sig og rejste sig. "Du var der – og så, ikke – og så, igen

dukkede op." Han børstede sandet af sig, mens han spurgte: "Hvordan kunne du fortryde og genskabe dig selv, som du gjorde?"

Medicci sænkede kaninen og klukkede, mens han svarede profetisk: "De døde er ikke som "ude af stand til det, som de Levende måske kunne have mistanke om." Spøgelset kastede optændingsbrændet og kaninen på stranden og gjorde venligt tegn til Lazarus om at træde tilbage. Lazarus adlød og så til, mens åbenbaringen tilsyneladende kastede sig ind i en sløret bevægelse af unaturligt hurtig karakter – og på bare et øjeblik med Eljos øje havde spørgelset med succes snurret optændingsbrændet til et knitrende bål, flået kaninen, rensset den og givet Lazarus en hare på spyd. "Nå, kom så," insisterede han og rystede den buede del af udspyttet kød. "Du forventer vel ikke, at jeg også steger det for dig, vel?"

Lazarus gik frem og holdt et vågent øje med Medicci, mens han tog spyddet fra ham. Medicci smilede nonchalant og satte sig ned på stranden. Han kiggede op på Lazarus, som stod stille, og gestikulerede mod ilden, mens han vittigt hviskede: "Du skal holde den over ilden nu, Lazarus. Ilden forbereder den."

Lazarus tog sig selv i at stirre på Medicci. Han mumlede og satte sig ved siden af ilden, mens han forsvarede sine evner: "Jeg ved, hvordan man tilbereder det." Han svingede kaninen over ilden og kiggede på Medicci, men opdagede, at han smilede. Så spurgte han spørgelset: "Hvordan kan du bevæge dig så hurtigt? Hvordan kan du få sådanne ting til at ske?"

Medicci løftede panden, da et listigt udtryk bredte sig over ham. Han så intenst på Lazarus, før han foreslog: "Måske er Døden endnu en anden nuance af Livet – med tidløshed som et af dets mange træk." Medicci gav ham et øjeblik til at overveje sine ord, før han blødgjorde stemningen med et imødekommende grin.

Lazarus tog en dyb indånding og lod blikket falde på den stegte kanin. "Hvis du må, så fortæl mig magien ved det. Hvordan lavede du haren?"

Spøgelset lænede sig frem og lod som om, han kiggede efter nysgerrige øjne, før han pegede under sin kappe og hviskede til Lazarus: "Jeg har faktisk ikke lavet den. Magien ved den er – at jeg gemmer harer under min kappe."

Lazarus inspicerede hele spørgelset. "Alligevel kan jeg tydeligt se gennem din kappe; og der var ingen harer."

Medicci fnøs, lo og indrømmede: "Jeg laver sjov – der var ingen." Han samlede sig halvt og forklarede sandheden for Lazarus. "Der var ingen magi i det." Han trak på skuldrene, rakte ham de åbne hænder og bemærkede: "Jeg gav dig bare en hare, som du ikke umiddelbart kunne se." Han rystede på hovedet. "Det var bestemt ingen handling af

trolddom; jeg *klarede* det faktisk ikke .”

Lazarus kneb øjnene sammen og irettesatte ham: "Men jeg så dig ikke holde noget; og så holdt du en hare. Bukkede du ikke under for en eller anden form for plageånd eller hekseri for at fremkalde eller trylle haren frem ud af ingenting?"

„Nej, unge herre,“ svarede Medici, lænede sig tilbage på den ene arm og hvilede den anden oven på et nyligt støttet knæ. „Lad mig dele med dig, hvad jeg har samlet af magi og mirakler.“ Han holdt en kort pause og stirrede på sandet, som om han ville reflektere over tidligere minder. Han trak vejret og fortsatte, hans stemme antydede en mere alvorlig tone: "I mine jordiske dage har jeg været vidne til mange beskyldninger om magi og trolddom, og endnu flere påstande om velsignelser og mirakler. Og som tidligere udøver af alkymi og dødelig fysiognomi har jeg haft både forpligtelsen og muligheden for at aflive sådanne beskyldninger og påstande gennem opdagelser, skarp observation og nedskrevet sandhed. Mit liv var mit arbejde - jeg levede efter det. Når det er sagt, holdt jeg mig tro mod min tro og overbevisninger og vidste altid, at der eksisterede en rimelig forklaring på en ellers uforklarlig begivenhed. I mine år som læge plejede jeg mange patienter - hvoraf nogle led af mindre lidelser og uventet døde, og andre, der var dødeligt syge og stadig overlevede. Og til alle mine patienter ydede jeg den samme omhyggelige og vilkårlige pleje, uanset deres tilstand." Medici så direkte på Lazarus og smilede, før han spurgte: "Hvorfor kan du nu antage, at de overlevende til de patienter, der uventet var døde, beskyldte mig for grov forsømmelse eller mord, mens andre, der fandt ud af, at min patient uventet var i live, anklagede mig enten for trolddom, eller helt afviste min omsorg og påstod, at helbredelsen kom ved guddommelig indgriben?"

Lazarus trak på skuldrene. "Jeg var ikke med dig, da du tog dig af disse mennesker. Måske var de andre, som du taler om, heller ikke med dig. Eller måske vidste de ikke helt, hvad de kunne forvente af dig." Han nikkede og kneb øjnene sammen. "Alligevel så jeg dig få haren til at dukke op ud af ingenting, og jeg tror ikke, det er sket ved hverken almindelig eller guddommelig indgriben. Jeg ved det, man trækker ikke let en hare op af luften; og Gud den Almægtige griber ikke ind blot for bedrag. Jeg forstår, at der kun er trolddom tilbage, som du påstod ikke at have brugt. For at du ikke skal lyve, kunne der være en anden årsag?"

"Det er der sandelig," svarede Medici smilende. "Og du har besvaret mit spørgsmål – dem , jeg nævnte, vidste ikke helt, hvad de kunne forvente." Medici trak på skuldrene. "I sandhed er vi aldrig helt forberedte på at opleve det ekstraordinære; vi kan

gør os blot klar til at forvente det uventede. Og hvis det tilfældigvis skulle ske, kan vi let bortforklare det for at få det til at virke mere almindeligt – især gennem påstande om guddommelighed eller hekseri; magi eller endda trolddom." Han gennemsøgte kort Lazarus' udtryksløse ansigt. "Ikke desto mindre synes alle disse påstande at tjene det samme middel: at afvise en mere kompleks forklaring på exceptionelle kombinationer af ellers ekstraordinært almindelige, men sjældent sammenkoblede begivenheder."

Lazarus bemærkede: "Jeg forstår ikke, Deres Nåde." Han rokkede frem og rullede kaninen over ilden. "Men uden at jeg lyder alt for simpel eller usammenhængende, må jeg spørge, hvordan du fik håret til at se ud?"

Medicci sagde: "For dig kunne det blot have vist sig; men i sandhed hentede jeg det langvejsfra ."

"Hentet det? Langt fra?" Lazarus kastede et tvivlende blik. "Alligevel forsvandt du og viste dig uden forsinkelse. Du havde ikke rigelig tid til at hente noget."

„Eller gjorde jeg det?“ klukkede Medicci. „Hvad er øjeblikke for de døde, unge herre?“

Lazarus spurgte: "Hvis jeg må spørge, Deres Nåde, hvorfor svarer du mig med spørgsmål, for at jeg ikke skal skjule dine svar?"

„Måske bevogter jeg dem for nu.“ Spøgelset trak på skuldrene. „Et sådant øjeblik kunne virke ekstraordinært for os begge, og bestemt usædvanligt nok til at kræve en forsigtig udveksling – hvad så, med en død mand og en flyvende mand, der undrer sig over den anden?“ Han trak en åndedrag og nikkede. "På mange måder mystisk har vores overfart skabt en ret usædvanlig og uventet kombination af rejsekammerater. Hvad siger du, unge hr?"

Der gik et øjeblik, mens havets bølger markerede dens passage ved at skulpe mod kystlinjen. Så spurgte Lazarus: "Deres Nåde, De siger, at De døde for to århundreder siden, ikke sandt?"

"Over det. Og De kan bare kalde mig 'Gregory' eller 'Medicci', unge herre, da jeg ikke er nogen mere en Herre end haren, du holder i din hånd."

"Og du behøver ikke at tiltale mig med titel, da jeg ikke længere er væbner. Det er jeg kun, Lazarus."

"Var du væbner?"

Lazarus ignorerede spørgsmålet og spurgte Medicci grundigt. "Hvis du virkelig er en Ånd, som du siger, hvorfor har jeg så ikke set mere som dig selv?"

"Åh, der er mange. Alligevel blander jeg mig ikke med dem, for at englenerne ikke skal opsøge dem og opdage mig i skjul. Jeg har altid bevæget mig, på min egen måde, i hemmelighed."

Ny mistanke opstod også hos Medicci, og han undersøgte Lazarus. "Jeg synes, det er ret

mærkeligt at du stadig er i kødet og kan se mig, men alligevel påstår du aldrig at have set en anden Ånd som mig. Hvorfor skulle det være muligt?"

Lazarus indrømmede: "Jeg har set ånder, men de viste sig klarere end dig. Det var djævlaånder, der kom ud af den åbnede portsten og samledes oven på katedralen." Lazarus så direkte på Medici og spurgte yderligere. "Kunne du være en anden ufortalt form af dem, der giver et mere beskedent og mandigt udseende?"

Spøgelset rejste sig med et trukket ansigt, mens den udtryksløse Eljo stod. De stod over for hinanden over bålets skær. I visuel konfrontation søgte de hinandens øjne efter yderligere tegn på sandhed eller bedrag. I det øjeblik var det kun havet, vinden, der stønnede, og glødende gløder, der spredtes som ildfluer. Og hvis deres utallige tanker kunne have blusset og rumlet, kunne deres sind have brygget en storm op, der kunne konkurrere med den største storm - en kuling af en sådan helhed, at den overdøvede ethvert jordisk syn og lyd omkring dem. Alligevel kunne Lazarus ikke let undersøge Medici, da Spøgelset var næsten uden form. Og Medici kunne ikke umiddelbart fornemme Lazarus, da Eljo var fuldstændig unaturlig. Begge var meget bevidste om det tilsyneladende rum af forvirring, der dvælede mellem dem. På deres egen måde, uden tvivl, opdagede de dens eksistens som utvivlsomt virkelig. Det var som en praktisk talt umærkelig sky af bølgende kaos, hvor kun de højeste intellektuelle tilstande af umættelig nysgerrighed og uendelig mistænksomhed meget vel kunne befinde sig. I dybeste forstand syntes de begge at forblive usynlige for hinanden.

Medici talte endelig. "Jeg er ikke en djævlaånd. Djævla får ikke adgang til himlen, ligesom jeg fik." Han krydsede armene og kneb øjnene sammen. "Ikke desto mindre undrer jeg mig også over dig. Du påstå, at du ikke er en djævel, men blot en flyvende mand; og alligevel kender du tilfældigvis selve placeringen af en port til Helvede." Medici strøg sig over skægget, før han rystede med en finger og delte sit eget stridspunkt. "I to hundrede år har jeg ledt over hele jorden, højt og lavt, efter sådan en port. Ved at gøre det, og i al den tid, har jeg aldrig undgået at fornemme den pludselige nærme sig af en mand eller engel i nærheden. Jeg er dog lidt forurologet over, at du var i stand til at nærme dig mig så tæt, og uden at jeg vidste det, mens jeg stod uvidende ved min grav." Han løftede panden. "Kan du være en ukendt form for en djævel, med et mærkeligt udseende og latterlige manerer, i et listigt forsøg på at eskortere mig til Helvede?"

"Jeg sagde jo, at jeg ikke er en djævel. Jeg søger en munk til at lukke Portstenen," erklærede Lazarus. "Det er dig, der søger Helvede."

"Jeg søger ikke Helvede; jeg søger min Sophia."

"Så er hun i Helvede?"

„Det kan jeg ikke sige,“ svarede Medici. „Men fortæl mig venligst om din munk; og hvordan en almindelig dødelig munk kan have så ubegrænset viden om Helvede, at han er indgående bekendt med det.“

med dens ports helt sikkert udviklede funktioner.”

„Det kan jeg ikke sige,“ indrømmede Lazarus. „Jeg kender ikke til hans vaner eller gøremål – kun hans navn og bosted.“

"Hvorfor skal du så finde denne munk, hvis du ved så lidt om ham? Hvordan kan du være sikker på, at han overhovedet kan styre din Portsten?"

„Portstenen er ikke min,“ rettede Lazarus. „Jeg blev blot bedt om at hente munken. Jeg gav mit ord på, at jeg skulle gøre det. Jeg svor en ed til Guds mænd; og jeg udfører nu deres befalinger.“ De ville på ingen måde lyve eller ønske, at ond vilje skulle ramme mig i denne søgen. Derfor har jeg tillid til munken og hans evner. Jeg ved nok; jeg behøver ikke at vide mere.”

Medicci kiggede væk. Han kneb læberne sammen og nikkede betænksomt. "Måske acceptabelt ; du gør blot en god gerning, hvor usædvanlig den end måtte synes." Han trak vejret. "Ikke desto mindre lyver jeg ikke, og ønsker dig heller ingen ond vilje. Har jeg ikke hentet dig en hare? Giver jeg dig ikke godt selskab? Har jeg ikke vist dig al den respekt, du måtte bede om?"

Mediccis spørgsmål fik Lazarus til at huske sit møde med sin mor ved Bjergmundingen og hendes rigelige offergave af ædelsten. Han svarede Medicci med kanoniske visdomsord: "Onde intentioner skjuler sig ofte bag gode gerninger. I det kan jeg ikke rigtigt kende din intention; alligevel er min klar for mig. Jeg skal finde en Guds mand, der kan binde en ond, der nu er ubundet."

Medicci fnøs og kastede slapt hænderne i vejret, mens han udbrød: "Alligevel siger du måske kun dette til mig! For alt hvad jeg kan forstå, lokker du mig måske ind i en snare – ind i selve Helvedes mund!" Han krydsede armene. "Svar mig dette, Lazarus; hvis du påstår, at jeg er en af disse formodede onde ånder fra Portstenen, hvorfor skulle jeg så ønske at ledsage dig på din søgen? Hvis jeg virkelig kom ud af sådan en port, ville jeg så ikke allerede vide, hvor den befinder sig? Hvorfor skulle jeg vove mig til Italien med dig, når jeg ikke ville have noget behov for det?"

Lazarus svarede ham med lignende forslag: "Og det kan være, at du kun siger dette til mig. Jeg bad dig ikke om at ledsage mig til Italien. Så vidt jeg kan forstå, er der måske ingen Lady Sophia. Du ønsker måske i hemmelighed at ledsage mig, så du selv kan finde munken og derefter dræbe ham, før han lukker Portstenen, ikke sandt?"

Medicci støttede hænderne i hofterne og sagde koldt: "Jeg er ikke i ledtog med den Onde, Lazarus. Og jeg var bestemt ikke på kirkegården for din skyld. Desuden, en

en engel ønskede at eskortere mig til himlen i det øjeblik, du sneg dig ind på mig.”

Lazarus nikkede og kiggede ud over havet. "Og jeg var på vej til Italien, Medici, før din engels stemme trak mig til dig."

„Hun er ikke min,“ svarede Medici. Han sukkede og sænkede armene. „Jamen, måske taler vi begge sandt, men mistænker alligevel den andens uretmæssige hensigter.“

Jeg ved dog med absolut overbevisning, at jeg ikke mener det ondt; og selvom jeg måske skulle have mistanke om, at dine intentioner er mindre end ægte, føler jeg mig stadig forpligtet til at ledsage dig – og hjælpe dig med at finde munken, om nødvendigt – hvis jeg i sidste ende skal finde min Sophia.” Åbenbaringen bukkede hurtigt. "Jeg kan kun stole på, at dine intentioner er lige så sande som mine."

Lazarus overvejede Medicis gode ord og venlige gestus. Han gengældte bukningen. "Og jeg finder god tro i dit selskab og dine tidligere gerninger. Jeg fandt dig trods alt i en engels nærvær; og du fandt også haren til mig." Han smilede og tilføjede: "Jeg burde være taknemmelig."

Spændingerne lettede, og de satte sig ved bålet og følte sig mere tilfredse end blot et øjeblik før. I et stykke tid skiftedes de til at betragte det sydende kød og de strandede bølger, der tyndede sig ud til intet andet end overlappende skumlinjer.

Lazarus tilbød: "Hvis du må, så tilgiv mig min mistillid, Medici. Det er blot sådan, at jeg aldrig i mit liv har set et menneskes ånd."

„Tilgiv også min mistanke, Lazarus,“ sagde Medici til gengæld. „I hele mit liv og døden, jeg har aldrig mødt noget flyvende menneske. Desuden har jeg i mere end to hundrede år aldrig været i stand til at tale med de levende – før nu.”

"Er der mange sjæle, ligesom dig selv, der vandrer omkring?" spurgte Lazarus.

"Nå, jeg kan sige, at der er lige så mange sjæle, som der er mænd, kvinder og børn, der nogensinde er blevet født. Jeg har endda set legioner af dem vandre formentlig gennem nye slagmarker. Til tider kan de være mange - men kun kortvarigt, før englene viser sig for at føre dem væk. Jeg ser dog sjældent så mange på én gang. Ofte ser jeg måske en ånd eller to i forbifarten. Alligevel må jeg flygte i hast, for at englene ikke skal opdage mig iblandt dem."

"Hvor bærer de ånderne hen?"

Medici trak på skuldrene. "Himlen eller Helvede, formoder jeg; et andet sted end her. Ud fra hvad jeg har forstået, er det forbudt for ånder at strejfe rundt på jorden."

"Alligevel gør du det."

"Det gør jeg."

"Hvorfor tillader de det så?"

Spøgelset rystede på hovedet og smilede genert. "Jeg tillader det." Han klappede sig på brystet og hviskede: "Hvis de aldrig fælder mig, så vil jeg fortsætte med at strejfe frit omkring." Han klukkede og stak hænderne i lommerne på sin vest. "Åh, de ved, at jeg er her - et sted. Og jeg føler stærkt, at jeg ikke er den eneste vildfarne sjæl, der vandrer på jorden."

Lazarus spurgte ham: "Men hvad med englen på kirkegården, som I flygtede fra?"
Tillod hun dig ikke at blive?

„Azrael?“ grinede Medici. „Hun er en god sporer. Azrael har indhentet mig flere gange siden, udover mine regelmæssige besøg hos Sophia. Og som altid fortæller jeg hende, at jeg er klar til at komme i himlen, afleder hendes opmærksomhed og undslipper hende så. Hun prøver ikke særlig hårdt på at fange mig. Trods alt har hun højst sandsynligt i hemmelighed ondt af min situation. Hun fortæller aldrig Azazel, hvor jeg er, da han aldrig har vist sig selv efter mine møder med hende. Enten har hun ondt af mig, eller også kan hun ikke lide ham, eller en kombination af disse.“

"Azazel?" spurgte Lazarus.

Medici nikkede. "Den anden ."

Lazarus nikkede og så direkte på ham. "Sandelig; hvilken god sjæl ville ellers flygte fra Himlen?" Han drejede kaninen og spurgte: "Og hvad nu hvis Azrael lovede at tage dig med til Helvede i stedet? Ville du tage med hende, som du nu tager med mig? For at hente Sophia?" "Nej, Lazarus; Azrael ledsager kun gode sjæle til himlen. Den anden engel, der kalder sig *Azazel*, slæber uvidende og omstrejfende sjæle til helvede. Og jeg har kun haft den ulykke at støde på ham én gang i disse mange år. Jeg undslap med nød og næppe den sultne skabning."

"Hvorfor fulgte du ikke med ham til Helvede i stedet – for at hente Sophia?"

„Følge med Azazel?“ lo Medici vantro. „Man *ledsager* ham ikke frivilligt . Han fanger sjæle og voldtager dem nøgne, ligesom haren, du nu ser.“ hold – han sluger dem fuldstændigt, hvor de ikke kan undslippe. Azrael har siden advaret mig om Azazel og sagt, at han er den uægte søn af englen *Kronos*, som kærligt omfavne alle sjæle ved at spise dem og gøre dem til en del af sig selv. Azrael har gjort det klart for længe siden, at hvis jeg ikke ledsager hende til himlen, vil Azazel til sidst finde og fortære mig og bære mig til helvede, mens jeg er fængslet i ham.“ Spøgelset krympede sig. Hans udtryk blev hårdt, og han lænede sig mod Lazarus. "Da jeg strejfer rundt på jorden, Azazel

har ligeledes al ret til at gøre krav på mig. Hvis han fanger mig, så ville jeg ikke være kommet i Helvede på egen hånd. Og jeg er sikker på, at jeg for evigt ville være forblevet fængslet. Derfor har jeg i hemmelighed søgt en mere passende indgang til Helvede – en som jeg kunne træde ind i og undslippe på mine egne betingelser.”

"For at stjæle Sophia fra Helvede?" spurgte Lazarus.

Medicci nikkede. "Og det skal jeg."

"Kan sådan noget lade sig gøre? Det tror jeg ikke," svarede Lazarus. "Og hvordan kan du være sikker på, at hun ikke er i himlen – eller at hun virkelig er i helvede? Måske gør hun som dig og strejfer bare rundt på jorden."

"Hvis hun havde levet på jorden, ville jeg have fundet hende i løbet af de sidste to hundrede år, hvor jeg har søgt efter en port til Helvede," hævdede Medicci og pegede med fingeren hen over havhorisonten. "Og Azrael har så godt som indrømmet, at hun ikke er i Himlen. Så jeg har mistanke om, at hun må være i Helvede."

"Hvad sagde englen til dig?"

Medicci sukkede og kastede et blik på stranden, før han indrømmede: "Nå, det var ikke, hvad Azrael sagde, der overbeviste mig om det modsatte. Det var, hvad han ikke sagde."

Lazarus spidsede ørerne. "Hvad var det så, han ikke fortalte dig?"

Spøgelset kneb øjnene sammen og rystede en anklagende finger mod Lazarus, mens han hviskede tydeligt: "Hver gang jeg spørger Azrael, om min Sophia er i himlen, fortæller han mig, at alt skal åbenbares, når jeg er i himlen. Og hver gang jeg spørger ham, om hun er i helvede, siger han kun det samme."

"Så nu tror du, at hun er i Helvede?" Lazarus rystede på hovedet, nu fuldstændig forvirret. "Hvis englen svarede dig det samme angående hendes opholdssted, hvorfor tror du så kun, at hun er i Helvede og ikke i Himlen?"

Lazarus så Medicci stå, vende ryggen til ham og stirre ud over havet. En jævn brise blæste, men omridset af Spøgelsets kappe hang ubevægeligt. Endelig drejede Spøgelset hovedet delvist om og stirrede på sandet, som om det var selvoptaget i eftertanke. Til sidst tog Spøgelset en dyb indånding og nikkede, før det vendte sig helt om for at se på Lazarus. "Jeg mistænker ikke min Sophia for at være i Helvede blot ud fra, hvad Azrael fortalte mig eller ikke fortalte mig, Lazarus. Der er meget mere at fortælle, før du kan give mig ret i, at hun næsten helt sikkert er i Helvede." Åbenbaringen gik rundt om ilden, knælede ved siden af Lazarus og skubbede en brombærbusk dybere ind i flammerne.

Lazarus kiggede ind i Spøgelsets øjne. De grønne kugler virkede fjerne – som om de var fanget i ildens lys; de stirrede ind i evigheden.

Medicci fortalte om sin fortid. "Af profession var jeg ikke kun læge, men også alkymist . Som sådan var jeg opslugt af opdagelsen af eksotiske præparater og berusende recepter, der kunne gives for at hæmme eller endda forhindre de mest almindelige fysiologiske virkninger af aldring. Efterhånden som min forskning udviklede sig, blev mine værktøjer og metoder stadig mere ukonventionelle og bestemt omstridte i forhold til de observerede kanoner." Kristenheden. Med det sagt havde jeg ingen anden udvej end at fortsætte mine studier i hemmelighed, af frygt for anklager om kætteri eller trolddom. Jeg var trods alt på udkig efter et unikt og præcist præparat af olier, ekstrakter, metaller og blodsalte, som kunne love udødelighed. Ja, jeg søgte at formulere selve *De Gamles Elixir*."

"Findes sådan noget?" spurgte Lazarus.

Medicci trak på skuldrene. „Det betyder ikke noget – nu. Alligevel troede jeg på det i livet.“ Han sukkede og sendte Lazarus et højtideligt smil. „Udover mig var der kun én anden person, der forblev indviet i min søgen. Hun var ingen ringere end min betroede, selvsikre ledsager, Sophia.“

Lazarus nikkede og lod høfligt blikket falde på den stegte kanin.

Spøgelset rakte ind i ildens hjerte, trak et glødende kul frem og inspicerede det nøje, mens han fortsatte: "Jeg var så tæt på. Jeg troede virkelig, at jeg var på nippet til at formulere eliksiren." Han kastede kullet tilbage i flammerne og fortsatte: "Ikke desto mindre drev den tro mig til at udforske mange mærkelige og eksotiske lande i jagten på den ene ingrediens, der ville give blandingen energi." Spøgelset kiggede væk og studerede bølgerne, før han vendte sig tilbage mod Lazarus, hans humør tydeligt formørket.

"Jeg lovede Sophia, at det ville blive mit sidste foretagende i udlandet. Handelsskibet, som jeg havde booket rejse på, stødte på en kraftig storm kort efter afsejling. Stormen ramte os næsten ved at synke og blæste os langt forbi vores første anløbshavn. I stedet for at vende om og genindsøge stormen, fortsatte kaptajnen, og vi gennemførte resten af vores rejse uden problemer. Ak, troen på, at vi var gået ned i stormen, tog fat og blev derefter bekræftet, da dele af vores skib, revet fra os i stormen, skyllede i land nær den havn, som vi havde ignoreret. Og falske rygter om, at alle liv var gået tabt, fandt vej tilbage til min Sophia, som sandhed." Selvom Medicci smilede og rystede på hovedet, kunne Lazarus se smerten i hans ansigt. "Hun var en lidenskabelig pige – endda tåbelig. Hun tog sit eget liv."

De vendte begge deres opmærksomhed mod kaninen og flammerne, der omsluttede den.

"Så der har du det," bemærkede Medici med et skuldertræk. "Jeg tror, at min elskede er i Helvede; du kender Helvedes porte; og jeg håber at genvinde den eneste Himmel, som jeg ønsker at kende."

Et øjeblik stilhed varede mellem dem. Flammer lænede sig op i havbrisen, og Lazarus stirrede mod den dunkle havhorisont.

"Tilbereder du din hare som et brændoffer?" spurgte Medici og nikkede mod nuet. sortfarvet kanin.

"Ah!" Lazarus greb fat i sig selv og reddede kaninen, mens han holdt den højt oppe på en brændende pind. Brisen slukkede flammen og kølede haren ned. Han vendte sig mod Medici. "Hvis jeg må spørge, hvordan døde du?"

Spøgelset klukkede og pegede ind i ilden, mens hans rolige hånd trængte gennem flammerne. "Fra dette; selve mit fags redskab: vores berygtede Prometheus' gave - ILDEN. Jeg døde i min søvn."

"Du brændte ihjel?"

"Nej. Det var røgen fra mine beholdere med stoffer og ekstrakter, antændt af en forlagt olielampe – fatale dampe fra de samme ingredienser, som jeg brugte i min søgen efter den altid flygtige livseliksir." Medici klukkede. "Så her er jeg, to hundrede år senere." Han holdt en pause og tilføjede: "Måske opdagede jeg alligevel eliksiren ved et tilfælde. Jeg vidste bare ikke, at den måtte dræbe mig for at give mig udødelighed."

Lazarus kneb øjnene sammen og betragtede det, da han lo tørt. Han greb pludselig sig selv. "Tilgiv mig, Medici."

„Bare rolig, Lazarus,“ beroligede Medici ham og rejste sig. „Spis dig mæt og slunk dine veer.“ Spøgelset trådte væk fra ilden, mens han kaldte tilbage til Lazarus. „Jeg burde finde ud af, hvor vi befinder os, ved at bruge navnet på den nærmeste landsby. Jeg er kun et øjeblik.“

Lazarus så spøgelset nærme sig kystlinjen. Med bevidst skridt inspicerede spøgelset stjernerne. Så sprang Medicis ansigt op i luften og forsvandt.

En udsultet Lazarus fortærede sit måltid, mens Tiden vendte sig under ravnehimlen. Endelig var de flydende gløder som slæbende ildfluer, der sværmede frem fra kullene i en døende ild; og Lazarus gik frem og tilbage på stranden og fulgte en stadigt strammere cirkulær sti af fodspor ned i sandet, mens han scannede himlen efter tegn på et spørgsmål. Alligevel faldt hans øjne snart mod havet, mod den østlige horisont, og fikserede sig på en tynd rød linje, der markerede den første daggryets tegn. Han gik rundt og gik i modsat retning omkring bålet, hans hænder

uroelig og hans øjne rettet mod øst.

En stemme råbte over hans skulder og spurgte: "Hvordan har du det?"

Lazarus snurrede vildt rundt og faldt tilbage på sandet. Han betragtede det svage billede af et nærgående spøgelse. Han stirrede og rejste sig, da Medici nærmede sig med et smil.

"Tilgiv mig, Lazarus. Jeg burde være mere direkte i min tilgang."

Lazarus fik vejret og mumlede: "Ja, hvis du vil." Han gik hurtigt hen imod Spøgelset og stjal et kort glimt af den glødende horisont, før han sparkede sand over ryggen og sagde:

"Medici, vi må afsted, i hast."

Medici stoppede foran Lazarus og pegede ned langs kystlinjen. "Jeg fandt landsbyen Sankt Maxime. Det er kun et kort stykke herfra. Det ser ud til, at du har mange evner – og nu med en skarp retningsans." Spøgelset krydsede armene og tilføjede: "Du er ret bemærkelsesværdig. Er du sikker på, at du aldrig har rejst –"

„Medici!“ afbrød Lazarus og pegede med en pegefinger mod det svage skær over havet. „Det skal dræbe mig, Medici; jeg må straks søge ly!“

"Ly? Fra havet?"

„Fra solen,“ svarede Lazarus og uddybede, „jeg har en alvorlig solsygdom.“

„Åh,“ sagde Medici og nikkede. „Med ekstraordinære evner følger ekstraordinære svagheder, som forventet.“ Han vendte sig og pegede ind i landet fra strandbugten. „Der er en skov – masser af skygge der. Er det nok?“

"Jeg søger et mørkere sted; måske en hule eller noget lignende."

Medici gned sig overvejende på hagen. "Jeg så ingen hule." Han kastede et blik på den østlige himmel.

"Og du når ikke landsbyen før det første lys." Han rystede på hovedet og trak på skuldrene. "For mig ville det være nemt. Jeg kunne gemme mig under havet, jorden eller endda i et træ. Alligevel lever du, og du skal ånde."

"Jeg må ønske dig god aften," sagde Lazarus, idet han vippede sine vinger og langsomt vendte ryggen til.

„Åh! Jeg kender et passende sted,“ udbrød Medici. Han pegede med fingeren ned langs den sydlige kystlinje. „Der ligger et skibsvrag på klipperne, og skroget er stadig tæt forseglet. Hvad synes du?“

"Taler du sandheden?"

"På mit højtidelige æresord – som en herre af fornemmelse," insisterede Medici. "Jeg har brug for, at du kommer uskadt, hvis jeg skal finde min Sophia. Skibet er forseglet og burde tjene dig godt."

"Vil du vise mig det?"

"Sandelig – med det samme!"

Lazarus spejdede over horisonten. "Jeg må flyve lavt og hurtigt, mod land og hav." Han vendte sig til Medici og vinkede med en hånd fremad mod himlen. "Jeg burde følge efter."

De to listede sig op i himlen og efterlod en døende ild og et sortnet kaninhoved . De kasserede rester kunne have set ud til at stirre skræmmende i den opadgående retning af de mærkelige pars afrejse, måske som om de iscenesatte en sidste, dybsindig og en varig optræden foran et fuldstændig fraværende publikum – og i sine afsluttende øjeblikke at ligge stille for evigt, mens den stirrer opad, med sit sorte og bestialske og fuldstændig kasserede, brede og hule øjenhul.

[Slut på kapitel 19]

Dette litterære værk blev skabt udelukkende i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~